

Tere, enesetäienduse aeg!

Oktoobri lõpp ning november on olnud suhteliselt segased kuud ning kindlasti pole ma ainus, kes sellega nõustub. Peale selle, et meil on vaja koolis käia, oma õppimistulemused kõrgeid hoida, oma koolikaaslastega läbi saada ning teha kõike muud, mis igapäevases koolielus hakkama saamiseks vajalik, peame me toime tulema ka sellega, mis saabub meist sõltumata igal aastal – talv, lumi, pimedus.

Kui nüüd rääkida lehehoiutemise tegemistest, siis meie jaoks on kindlasti ajad päris kiired olnud. Oktoobri kahel viimasel ning novembri esimesel päeval viibisime me Lähel Noorte Meediaklubi Lehelaagris, mis, ma leian, oli täpselt selline üritus, mida meile vaja oli. Erinevate koolide lehehoiutemise inimesed tulid kokku ning kolme päeva jooksul õpetasid ajakirjandustudengid meid ajelehe jaoks lugusid kirjutama. Ühtlasi sai selle ürituse läbi ka teiste koolide lehetegijatega kogemusi vahetada, ideid jagada ning loomulikult oli see ka suurepärase võimaluse uutest tegevustest leida.

Ausalt öeldes olin päris üllatunud, saades teada, et kogu ajakirjandus ei töötagi päris nii, nagu me arvasime. Kuna meile tuli koolilehe idee ühel õpilasesinduse koosolekul ning sellest vaid neli inimest kinni haarasid ja me seda väikese abiga suhteliselt omal jõul tegema hakkasime, patsutati meile enamasti lihtsalt õlale ja öeldi, et tublid, et üldse teete – koolilapsel on ju ikka tore oma nime lehest leida ning ehk on ka kuulupud põnevamad, kui midagi oodata on. Muidugi tuleb kuskil alustada, kuid ka areng on igale ettevõtjale vajalik, seetõttu leian ma, et saime väga vajaliku kogemuse ning edaspidi teame, mida paremini teha, millega samamoodi jätkata ja mida üldse tegemata jätta.

Novembri alguses käis lehe toimetuse noortekonverentsil „Lahe koolipäev“, millest mingi osa puudutas ka kindlasti ajakirjandust, kuid mis oli ilmselgelt suunatud laiemale ringkonnale, seega ei olnud meie päris kindlasti ainsad, kellele selline üritus kasuks tuli, ning minule isiklikult mõjus see igatahes tohutu inspireerivalt.

Kolmas üritus, kus me oma ajakirjanikuoskusi parandada proovisime, oli meie koolis aset leidnud perepäev, kus käisime ajakirjanikena ringi ning proovisime üritusest osavõtnutega paarilauselisi intervjuusid teha. Meie üllatuseks olid inimesed pigem häbelikud, sõnaahtrad ning mõned neist keeldusid isegi üpris ebaviisakalt meiega rääkimast.

Kunagi ei või teada, mis oskusi või teadmisi tulevikus vaja läheb. Kunagi ei või teada, milline üritus kasulikult mõjuda võib, kui sa seda ootasid. Üks on kindel – iga inimene vastutab enda eest ise, teeb omad valikud ning liigub omal jõul edasi. Pidage meeles: „Jämedaimgi puu sünnib imepeenest, kõrgeimgi torn hakkab kerkima maapinnalt, tuhat miili teed algab jalatalla alt.“

Anette.

Filmihuvilised!

Rakvere Gümnaasiumi
FILMI-FESTIVAL 2010
19. veebruar 18.00

Haara kaamera ja tee kuni
15-minutilise film vabal teemal!
Filme näitame suurel ekraanil ja
neid hindab auväärne žürii.
Tegijatele (rahalised) auhinnad!

Osalemisest teata
hiljemalt 15. jaanuariks:
RGopilasesindus@hot.ee

Film saada siia:
Rakvere Gümnaasium
Vabaduse 1 44316
Rakvere
märksõna "Filmifestival"

**Saa osa Filmika 10 aasta
juubelist!**

20. novembril võis Haljala koolis näha paljusid koogimeistreid.
Pildi autor: Anette Parksepp

KOOLILEHT

Ilmub
kord kuus

Toimetuse
Anette Parksepp, Kaisa Lumiste, Kadi Jõesalu

Kontakt: leht@haljala.ee

Ootame ettepanekuid ja ideid lehe järgmisteks numbriteks.
Olge aktiivsed ning tehke end kuuldavaks!

Seiklusvennad seikleavad taas

Sammun ootusärevalt mööda käsitöömaja teise korruse koridori ja kuulen käsitööklassist kostvaid naerupahvakuid ja jutuvadinat. Seisan ukse peale ja vaatan intervjueritavat seltskonda: grupp poisse, kes on tuntud ka kui seiklusvennad, ja nende juhendajad Krista Hütsi, Tiina Pihlak ning Gerttu Aavik.

Astun sisse ja saan üllatavalt sooja tervituse osaliseks. Küsin poiste käest, mida nemad arvavad, kes on seiklusvennad. Timmo vastab agaralt: „Need, kes seikleavad!“ Tiina Pihlak annab mulle aga hoopis laiemat ülevaate, kes siis ikkagi on seiklusvennad.

Ta seletab, et seiklusvennad on motiveeritud vennad, kelle käitumine on koolis hea, aga hinded ei pea viied olema. Praegused seiklusvennad on seiklus-vendade kolmas põlvkond ning ringiliikumise algustati 2005. aastal. Selle aasta märksõnaks on ohutus-alane tegevus.

Seiklusvendade sekka kut-
sutakse kõiki neid, kes on aktiivsed, neid, kes on ennast õppimises lödvemaks lasknud ja jäävad tagaplaanile. Ta lisas, et nimekirjas on praeguseks üle seitsmeteistkümne nime ja et sel aastal on vanade liikmete laisaks muutumise tõttu tulnud juurde palju poisse 6. klassist.

Kindlasti nõuab seiklusvendadega seiklemine juhendajatelt palju energiat, kuid väga palju saab ka tagasi. Küsisingi

Seiklusvennad 2008. aastal

Keegi ei oota meid?

„Mis häire see on?“ „See on märguanne, et Kaisa on siin, peitke end ja päästke kõik, mis päästa annab!“ vastasin Kaisale, kes ei mõistnud kõlaritest tulevate märguande tähendust. „Minu nimi on ka Kaisa,“ ütles

mendiks oli näiteks see, et maal on trumad vaenlased (põlisvaenlased), nii et ei pea neid juurde otsima, samas kui Voldemar Kolga pidas positiivseks just seda, et linnas saab vaenlasi valida. Humoori-

maksab sõltuvuse ennetamiseks 12 dollarit. Ühtlasi märkis ta, et Eesti on välismaailma silmis kohutavalt upsakas ja uhke ning eestlaste seas, nagu USA-ski, on domineeriv pragmaatiline elu-

eos teadma, et sa ei anna alla. Allaandja ei võida kunagi, võitja ei anna kunagi alla.“

Pärast vahepauzi kuulutas Ene Ergma välja Hea Eeskuju 2009, kelleks on Reili Rand. Kogu rahvas saalis tõusis tema lavalemineku ajaks püsti, kõik plaksutasid, tüdruk nuttis ning isegi Kaisa mu kõrval nuttis. Vaatasime suurelt ekraanilt videot tema tublide tegemiste kohta ning neiu on kindlasti saajaprotseendilisel antud tiitlit väärt.

Kui Jaagup Kreem Reilile pühendatud kaks laulu oli laulnud, astus lavale Marju Lauristin, kes küsis alustuseks, kui paljud saalisolijatest usuvad iseendasse. Suurem osa tõstis käe ning edasi kuulsime põnevat juttu, kuidas selleks, et teada, kes me oleme, peame teadma, kust me tuleme. Marju Lauristin tõi välja sotsiaalse kapitali tähtsuse ja seletas, et tegemist on ühendusega inimeste vahel ning arvas ka, et Eestis on praegu sellest kõvasti puudu. Ta tõi välja mõtte, et iga inimese jaoks peaks kõige olulisem olema enesearendus ning reis iseendasse, sest „Endaga saame me kaasa võtta, ükskõik kui vanaks saame või kuhu läheme, vaid iseenda.“

Viimane esineja enne seda, kui Raul Talmar ja Märt Agu konverentsisaalis väikese laulu- ja tantsupeo korraldasid, oli Ivo Linna, kes laulis paar laulu ja rääkis Eestist, välismaal käimisest ja armastusest. Ta ütles õpetussõnad: „Ärge laske olmemuredel oma tuju rikkuda. Naeratage kogu aeg. Naeratage, armastage, kallistage!“

Kui me olime laulnud, tantsinud, naernud, kõik esinemised ära kuulanud ning hulga teadmisi kogunud, tuli päeva lõpetuseks viimast korda lavale Märt Treier, kes lausus: „Siin saalis on täpselt 587 noort, kelle vahele te olete kiilunud. Kas pole hea see tunne?“ Oli küll!

Anette Parksepp

Contra ja Voldemar Kolga arutlesid linna- ja maaelu plusside ning miinuste üle. Pildi autor: Anette Parksepp

meie kõrval Maaülikooli tutvus-tava laua juures seisv neiu ning ulatas meile Maaülikooli kommi. Hetk hiljem andis Kadi meie ees seisvale võõrale tüdrukule tervituseks käe ning sai teada, et ka tema nimi on Kaisa.

Sisenesin antud seiga tõttu veidi piinlikkust tundes koos Kadi, Kaisa ning paarisaja teise noorega Tallinna Nukuteatrisse. Kuna me olime ühed viimased, kes Vabaduse väljakul rongkäiguga liitusid, jõudsime saali siis, kui suurem osa kohtadest oli juba hõivatud. Algas 2009. aasta noortekonverents teemal „Kas maa-ilm ootab mind?“

Lavale tuli päeva juht Märt Treier, žüriina nukuteatri kolm nukku ning mõne aja pärast esimeste esinejatena Contra ning Voldemar Kolga, kes pidid väitlema selle üle, kas parem on elada maal või linnas. Contra ülesandeks oli pool-dada maaelu ning tema argu-

kas väitlus lõppes Contra lausega: „Suure city`de hulgas, vähemalt nii räägitakse, Talling on kõigest kolgas.“

Teiseks esinejaks oli Neeme Raud, kes rääkis oma elust New Yorgis. Esinemist alustas ta lausega: „Keegi ei oota meid,“ mis võib veidi karmina tunduda, kuid ta lisas kohe ka juurde, et maailm ootab uusi ideid ning tuleks keskenduda just füüsikale, matemaatikale ja teistele reaalinetele, sest just neid on antud hetkel igal pool enim vaja. Muidugi rääkis ta ka New Yorgi plussidest, miinustest ja ohtudest. Positiivseks tõi ta välja näiteks anonüümsuse ja võimaluse vajaduse korral massi sulanduda, negatiivseks pidas ta rohked pinged ning suurimateks ohtudeks ööelu ja narkootikumide. Huvitavate faktidena saime teada, et USA-s ei räägita eriti vanusest (näiteks tööintervjuul), seal on trans-rasvad keelatud ja suitsupakk

filosoofia.

Kogu Neeme Raua esinemise aja pidin ma püsti seisma ning kui ma ühel hetkel kogu oma paberimajanduse sassi ajasin ja mingi osa ürituse korraldajatelt saadud paberilehtedest maha pillasin, astus minu juurde keegi mees, kes mulle lahkelt maast korjatud paberid ulatas. Naeratasin selle peale üpris tobedalt ja nägin tol hetkel oma paberitega kohmitse- ja neid üles korjates tõenäoliselt üleüldse päris totter välja. Kui öeldi, et järgmiseks esinejaks on Martin Saar ja seesama mees lavale jooksis, lõin ma endale käega otsaette ning mõtlesin pikka aega sellele, kuidas ma „feilunud“ olin.

Martin Saare jutu tuumaks oli edu saavutamine. Tähtsamateks edu komponentideks pidas ta prioriteerimist, kindlameelsust, omanäolisust ning tööd. Eriti erksalt jäi meelde mõte: „Sa pead juba